KARAHAN: 49.SERVİS

İSA KAYA

tilki kitap

tilki
kitap
yayınevi

Karahan: 49. Servis
İsa Kaya

instagram: karahan_49.servis

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Gizem Aslan
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1. Basım, İstanbul, Mart 2025
ISBN: 978-625-6130-77-7
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KARAHAN: 49. SERVİS

İsa Kaya

“Sen, beni anla ve dinle. Demek istediğim şey; senin kim olduğun.

Aslında sen kimsin?

Kim olduğunun sorusunun cevabını, kendine ne kadar veriyorsun?”

“Ben, Parla.”“Adını sormadım sana!”

“Neyi sordun o zaman?”

“Hayatını!”

“Benim bir hayatım yok, adımdan başka.” diye cevapladı, Parla bu soruyu.“Madem yok, o zaman bu hayatı niye yaşıyorsun?”

“Sıradan, öylesine, kısmen mecburiyet, yaşamam gerektiği için yani ve bu sizi hiç ilgilendirmez.

Benim kim olduğum kısmına gelecek olursam da; o zaman şöyle yapalım, benim korkularımdan başla...

Sevdiklerimi ve sevmediklerimi dinle ve kim olduğuma, sen karar ver.”

“Sen, kendini anlatamıyor musun?”

“Hayır, sen benim kim olduğumu tanıyarak öğren. Sonra bana da kim olduğumu anlatır mısın?”

"O ne demek şimdi?"

"Çünkü ben, kim olduğumu hatırlamıyorum. Sahi, ben kimim?"

"O zaman başlayalım, anlat biraz."

"Ben, insanları anlamıyorum. Bir hayatım yokmuş gibi davranıyorlar. Çevremdeki insanların benden hep çıkarları, beklentileri var. Sizce de öyle değil mi? Karşındaki insan, senin ne düşündüğünü anlamıyor gibi hareket ediyor."

"Örnek ver."

"Mesela; ben, gece çalışıyorum. Sabahları yatmak istiyorum. Akşam kalkınca ailemle konuşmam gerekiyor. Fakat çevremdekiler bir buluşma, görüşme, gezme derdinde. Ben, kendime vakit ayıramıyorum.

Bu yüzden fazlasıyla yoruluyorum. İnsanları anlayamıyorum. Beni de kimse anlamıyor. Biri hariç."

"O kim?"

"Bir tek o beni anlıyor. Ben de onu çok iyi anlıyorum. Hatta ona söz verdim.

Yazın onunla İstanbul'a gideceğiz. Hayatımda görmediğim denizi ilk onunla göreceğim ve koca denizi feribotla gezeceğiz."

"Bu kişi kim?"

"Bilemiyorum ama o benden korkuyor." dedi Parla."Nasıl korkuyor, kötü mü davranıyorsun? Tehdit falan mı ediyorsun? Neden korkuyor?"

"Hayır tabii ki de! Âşık olmaktan korkuyor."

"Peki, bile bile neden konuşuyor seninle?"

"Söyledi bana; 'Senden korkuyorum ama olsun, bu güzel korkuya varım.' dedi."

"Peki, sen bunu bildiğin hâlde ne dedin?"

"Aslında benim düşüncemin bir önemi yok."

"Neden olmasın? Sen seviyor musun bu kişiyi?"

"Ben, seviyor muyum bilmiyorum. Hayatımda kimse yok. Seviyor musun sorusuna, cevap vermeyeyim.

Düşüncem kısmına gelecek olursam da; ben, beni sevme desem de benim sözümün ne kadar önemi var ki? Ben sevme desem, sevmeyecek mi? Sevecek.

Hem bu kişi korktuğunu bile bile beni, kendine umut bağlamış. Benim sözüm ne kadar etkili olabilir ki?

Üstelik bu korkunun güzel geldiğini söylüyor. Düşünsene; insan bir şeyden korkuyor ve bu korkunun ona güzel gelebileceğini düşünüyor. Sen ne söylerdin benim yerimde olsan?"

"Bilmiyorum, peki sana sorum şu olacak; sonunu düşündün mü?"

"Söyledim, dedi ki; 'Sen boş ver sonunu, sen şu bakışın güzelliğinin hikâyesini anlatır mısın?' Benim de sorum şu;

'Sonu ne olacak dediğim kişi, bana böyle cevap verirken benim yerimde sen olsan ne diyebilirdin?'"

"O zaman soruyorum sana; sen ona bakışların hikâyesini anlatacak mısın?"

"Evet." dedi Parla tereddüt etmeden."

"Ona umut vermiş olacaksın. Biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Peki, bu ona zarar vermeyecek mi? "

"Verecek."

"Bu yaptığın, iyi bir şey mi?"

"Peki, hiç konuşmamam iyi bir şey mi?"

"Değil."

"O zaman hikâyemi anlatmak, konuşmamamdan iyi bir şey."

"Evet."

"Doğru düşünmüşüm. Ben, kötünün iyisini seçtim. Bu yüzden bana 'Umutlandırmış olmuyor musun?' deme. Böyle söyleyince de bana, kötü biriymişim gibi de bakma! Ben, iyi biriyim. Sadece kendimi de düşünmek istiyorum, onu da düşünüyorum. Fakat…"

"Fakat?"

"Bilmiyorum."

"Anlatmadığın ne var?"

"O günü anlatmak istiyorum; yaşadığım şehri terk edişimi."

"Sen isteyerek gelmedin mi?"

"Hayır.

"İstemeyerek yani?"Gelmem gerekti, geldim.

"Peki nasıl karar aldın? Seni buraya getiren ne oldu?

"Tercihler."

"Bu aldığın kararı sen almadın mı?"

"Evet, ben aldım."

Parla, sağ elini boynundaki gümüş renginde olan kolyeye götürdü ve gülümsedi. Sonra birden durgunlaştı ve gözlerinin kızardığını fark etti.

"İyi misin?"

Bu soruyla kendisine geldi."Evet, iyiyim. Hem kötüyüm desem ne olacak? İyi olabilecek miyim?

Sen beni boş ver, benimle uğraşma. Beni iyi edemezsin." dedi Parla hüzünle.""Kolye... Anlatacak mısın?"

"O zaman şöyle yapalım; işinde ne kadar iyisin?"

"Bilemiyorum. Ona sen karar ver, ne kadar iyiyim sence?"

"Hmm iddialı ama şöyle yapalım; ona bence ben de karar vermeyeyim. Kolye karar versin, olur mu?" diye sordu, Parla."Ama o, biri değil ki. O, bir aksesuar."

"Yanılıyorsun. O, sadece bir aksesuar değil."

"Anlamadım?"

"O, bir kolyeden daha çok bir kişi ve şu an bu bir kapalı kutu. Daha doğrusu bu kolye, benim hayatım. Eğer bu kolye, yani kapalı kutu açılırsa, o zaman cevabı almış olacaksın."

"Açılmazsa?"

"O zaman senin soracağın bir soru kalmaz ve ben de bu saçma sapan, kaçıncı kattı burası?"

"Saçma sapan demeyelim de evet, 49. kat."

"Sence burası normal mi? Etrafına bakar mısın?

Oturduğun sandalye demir ve paslanmış. Binanın camları bile yok. Demirden sürgülü kapısı var. Her yer çöplük içinde ve ben bu çöplükten kurtulmak istiyorum."

"Sen sadece bu çöplükten mi kurtulmak istiyorsun? Gerçekten tek sorun, sence benim bu çöplüğüm mü?"

"Evet, tek sorun bu çöplük olmayabilir. Sanırım asıl çöplük; düşüncelerim. Hatta hayal kırıklıklarım da olabilir. Bence ben önce buradan kurtulup sonra kendi çöplüğümden çıkacağım."

"Şuna artık inanmalısın, bu kapıdan beraber çıkacağız."

"O nasıl olacak?"

"Ben, senin çöplüğünü temizleyeceğim. Sen de benim çöplüğümü temizleyeceksin ve biz, bu kapıdan beraber çıkıp yakın bir kafede kahve içeceğiz."

"Hmm, bunun olabilmesi için gerçekten benim artık eskisi gibi gülebilmem lazım. Ben, eskisi gibi gülebilirsem neden olmasın?"

"Nasıl anlayacaksın? Sonuçta şu an gülmüyor musun? Gülmeyi mi bıraktın? Eski gülüşünle şu an ki gülüşün arasındaki fark ne?"

"O zamanlar gerçekten güldüğüm için gülüyordum, şimdi ise gülmem gerektiği için gülüyorum. Yani insan, hissediyor. Ne gerçek, ne sahte, ne doğru, ne yalan; insan, anlıyor. Bunu nasıl anlarsın, biliyor musun?"

"Nasıl?"

"Gözlere bak; bazen konuşmazsın, öyle susarsın ama gözler anlatır."

"Yanlış."

"Ben de maalesef bu edebi, özlü sözlere inanmıyorum." dedi Parla.

"Neden?"

"Çünkü zamanında ben de çok söyledim, çok dinledim. İşe yaramadı. Benim için işe yaramayan bir şey, gereksizdir."

"Nereden biliyorsun? Belki yaradı ama sen anlamadıysan? O yönden düşündün mü?"

"Bilemiyorum. Yaradı mı, yaramadı mı? Ama şu var ki; gözyaşlarım hâlâ kurumadı. Pardon da ben mi sana yardımcı oluyorum, sen mi bana?" diye çıkıştı bir anda, Parla.

"Bence sen, bana yardımcı oluyorsun."

"Sen, benim üzerimden bence kendini de iyileştirmeye çalışıyorsun? Aslında sen de en az benim kadar iyi değil ve hastasın!"

Sevgi, sadakatten sonra geriye kalan acı mı?

Vedalar gerekli mi gerçekten? Kalp, gideni hissetmez mi? Ya da sevdiğini söylemeye gerek var mı? İnsan, sevildiğini hissetmez mi? Her şeyin kelimelere dökülmesi şart mı?

Toygar, Parla'dan vazgeçmemişti. Ama unuttuğu bir şey vardı. Bersu'nun şah damarını kestikten sonra, onun ağzından çıkan son cümle:

"Karahan, geri dönecek."

Aslında ölümünü haber vermişti, Toygar'a...

Ve o gün geldiğinde, telsize bir kayıt düştü:

"Ben, Karahan. Senin canını en güzel yerinden alacağım. Sana yemin olsun, boğazına ip geçirildiğinde son göreceğin şey; katilinin gözleri olacak. Ve o kişi ben değil; şu an gözlerine aşkla baktığın, vazgeçemediğin Parla olacak."

Ve ardından son sözler:

"Güzel günlerini yaşa gönlünce. Hayatta kal, kalabiliyorsan... Ya da yaşamanın bedelini öde, ödeyebiliyorsan..."

Ölüm bir son mu, yoksa bir başlangıç mı?

"Ölsem de ölmem, yüreğimde saklı bir canım var. Ölsem de gülüşüm, gözlerinde kalır."

9 786256 130777